

## TRAKTATEN OM MEDLEMSKAB AF EØF OG EURATOM

I præamblen giver de ti lande udtryk for målsætningen i forbindelse med Fællesskabernes udvidelse. Den indledende hensigtserklæring har karakter af en henvisning til målsætningen i de oprindelige traktater og fastslår, at man vil bygge videre på det allerede skabte grundlag, men går ikke ud over, hvad der følger af en accept af de oprindelige traktater.

Det hedder i art. 1, at Danmark, Irland, Norge og Storbritannien bliver medlemmer af EØF og EURATOM og parter i de oprindelige traktater med senere foretagne ændringer og tilføjelser. De oprindelige traktater blev ændret ved traktaten af 1965 om oprettelse af et fælles Råd og en fælles Kommission for De europæiske Fællesskaber (fusionstraktaten) og ved traktaten af april 1970 om de finansielle bestemmelser som følge af beslutningen om at tillægge Det europæiske Parlament øgede beføjelser vedrørende EF's budget (budgettraktaten). Endvidere tilpasses traktaterne som følge af de nye medlemslandes indtræden. Bestemmelserne herom er indeholdt i Akten, der udgør en integrerende del af tiltrædelsestraktaten, d. v. s. at Akten har karakter af traktat og – bortset fra de særlige ændringer, der er omtalt i art. 2, jvf. nedenfor – kun kan ændres ved en ny traktat, som kræver medlemslandenes ratifikation.

Ifølge art. 1, stk. 3, skal visse bestemmelser i EØF- og EURATOM-traktaterne finde anvendelse på tiltrædelsestraktaten. Dette indebærer, at en række proceduremæssige beføjelser, som tilkommer medlemslandene eller institutionerne i fællesmarkedet, kan anvendes også i forhold til de relevante bestemmelser i tiltrædelsestraktaten, såfremt der opstår behov herfor. Heri ligger bl. a., at Domstolen er øverste

instans, hvad angår overholdelsen og fortolkningen af bestemmelserne i tiltrædelsestraktaten og dertil knyttede dokumenter.

Tiltrædelsestraktaten træder i kraft 1. januar 1973, såfremt de seks oprindelige medlemslande og et eller flere af ansøgerlandene har ratificeret den. Hvis ikke alle fire ansøgerlande ratificerer, træder traktaten altså i kraft for de ansøgerlande, der ratificerer. Art. 2 giver Ministerrådet bemyndigelse til i så fald straks og ved enstemmighed at foretage de tilpasninger i tiltrædelsesbestemmelserne, som er en nødvendig følge af denne situation. Det drejer sig i første række om de vigtigste institutionelle bestemmelser, hvor en øjeblikkelig ændring er en betingelse for, at de pågældende organer kan fungere. Disse ændringer vil ikke berøre omfanget af de beføjelser, som Danmark overlader EF's institutioner, jfr. grundlovens § 20. Endvidere kan Rådet ved enstemmighed opheve eller ændre de tiltrædelsesbestemmelser, som udtrykkeligt vedrører et ansøgerland, som ikke har ratificeret. I princippet kan sådanne ændringer i det i tiltrædelsestraktaten m. v. nedfældede forhandlingsresultat ske straks efter 1. januar 1973. Hvorvidt Rådet vil gøre dette eller vente til et senere tidspunkt vil afhænge af den politiske situation omkring et eller flere ansøgerlandes manglende ratifikation. Traktaten giver altså ikke ansøgerlandene nogen aftalemæssig garanti for, at de vilkår for tiltrædelse pr. 1. januar 1973, som er nedfældet i traktaten, vil være gældende ud over dette tidspunkt.

Ifølge traktatens art. 3 har den danske tekst samme gyldighed som teksterne udfærdiget på de oprindelige EF-landes og de øvrige nye medlemslandes sprog.